

Arrest

nr. 147 240 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE MAEYER, die loco advocaat K. VERHUIZEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Gambiaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Serekunda.

U woonde samen met uw moeder in Serekunda en toen u ongeveer 13 jaar was kreeg uw moeder een relatie met (M.D.). Hij kwam bij jullie inwonen. U had echter geen goeie band met (M.), hij was egoïstisch, arrogant, was altijd zeer negatief tegenover u en hij sloeg u en uw moeder. Toen u ongeveer 14 jaar was, heeft hij u verkracht. Daarna heeft hij u nog jaren aan een stuk verschillende keren misbruikt. Jaren later hebt u dit aan uw vriendin (As.F.) verteld. Omwille van deze slechte thuisomstandigheden liep u vaak weg. U ging dan bij vrienden, vriendinnen of uw vaste vriend (Ma.) logeren, maar soms sliep u ook op straat. U bleef soms een week of zelfs een paar weken weg van huis en ging u overdag langs bij uw tante bij wie u dan ging eten. U vertelde haar echter niet dat u van huis was weggelopen. Elke keer werd u na een tijdje teruggevonden door uw stiefvader, vrienden van hem of uw burens. En elke keer wanneer u dan weer thuiskwam, werd u mishandeld.

U hebt uw schoolloopbaan vroegtijdig stopgezet, omdat uw moeder uw opleiding niet meer kon betalen. Jullie kregen wel geld van uw stiefvader, maar af en toe verdween ook hij voor een paar weken en dan hadden jullie financiële moeilijkheden.

Toen u bijna 18 was, begon u regelmatig als prostituee te werken. Toen u 18 was, kregen jullie een nieuw huis van (A.D.), een vriend van uw stiefvader. Hij hielp jullie ook financieel en jullie verhuisden naar Tangi. Uw stiefvader was het beu dat u altijd wegliep en besloot dat het beter zou zijn als u zou trouwen. In 2013 kreeg u te horen dat u met (A.) zou moeten trouwen, hij was echter een oude man die al twee vrouwen had, dus u wilde dat totaal niet. (A.) was bovendien een moslim en u zou zich als christen tot de islam moeten bekeren en u zou moeten besneden worden. U lichtte (As.) hierover in en zij beloofde dat ze u zou komen helpen. Ondertussen werden alle voorbereidingen getroffen voor de besnijdenis. Op de dag van de besnijdenis kwam (As.) langs en hielp ze u aankleden. Ze vertelde uw moeder dat jullie nog wat spullen nodig hadden voor uw outfit en zei dat u en (As.) even snel naar de winkel zouden gaan, maar snel zouden terugkomen voor de besnijdenisceremonie. Jullie kwamen echter niet terug, maar gingen naar een plaats waar u een Nigeriaanse smokkelaar hebt ontmoet.

In juli 2013 bent u van Banjul naar Senegal gegaan en vanuit Dakar bent u dan naar België gevlogen waar u op 2 juli 2013 asiel hebt aangevraagd bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: enkele artikels over vrouwenbesnijdenis, enkele medische attesten, attesten van lessen Nederlands, van een cursus maatschappelijke oriëntatie en uw attest van inburgering, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, een psychologisch attest en een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen in uw thuissituatie. U werd jarenlang misbruikt door uw stiefvader en liep daardoor regelmatig weg van huis. Om te vermijden dat u nog langer zou weglopen, moest u trouwen met (A.), een vriend van uw stiefvader, die wilde echter dat u ook besneden zou worden. Op basis van uw verklaringen moet worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Er moet immers worden vastgesteld dat verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS. Zo verklaarde u dat u omwille van de slechte situatie thuis regelmatig wegliep van huis. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS werd u gevraagd om op te sommen waar u op die momenten naartoe ging, waarna u antwoordde dat u terecht kon bij (As.), (H.), uw vriendje (Ma.) en uw tante (N.). Ook sliep u soms in een hoek op straat (CGVS I, p.11,12). Later verklaarde u echter dat u bij (As.), (N.), (F.) en (Nd.) terecht kon en verzekerde u dat u enkel naar deze vier personen ging (CGVS III, p.7). U werd vervolgens geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u onder andere (H.) nog had vermeld, waarna u zei dat u voornamelijk naar (As.) ging, dat die andere personen gewoon mensen zijn met wie u eigenlijk niet zo goed bevriend bent (CGVS III, p.7). Er werd u voor de duidelijkheid opnieuw gevraagd om alle personen op te sommen bij wie u overnachtte wanneer u wegliep van thuis, waarna u antwoordde: (As.), (F.), (H.), (Nd.) en (N.). U benadrukte dat er niemand anders meer was bij wie u terecht kon (CGVS III, p.7). Dit bleek echter opnieuw niet overeen te komen met uw eerdere verklaringen, u had immers aanvankelijk verklaard dat u ook bij uw vriendje (Ma.) bleef overnachten. U werd hiermee geconfronteerd en verklaarde dat u hem niet had vermeld, omdat er niet naar uw relatie werd gevraagd (CGVS III, p.9). Dit is echter niet afdoende. Er werd u meermaals expliciet gevraagd om alle personen op te sommen bij wie u verbleef wanneer u van huis wegliep, waarna telkens door u werd bevestigd dat u iedereen had opgesomd. Dat uw verklaringen dan nog steeds tegenstrijdig blijven, kan niet worden aanvaard. Het betreft hier immers geen details, maar het gaat over essentiële informatie die behoort tot de kern van uw asielrelaas. U verklaarde immers dat u jarenlang het slachtoffer was van huiselijk geweld en dat u om die reden regelmatig wegliep van huis. Dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de plaatsen waar u naartoe ging om te ontkomen aan uw agressieve stiefvader komt uw geloofwaardigheid alvast niet ten goede.

U verklaarde dus dat u een relatie had met (Ma.S.) en dat u hem op een dag meenam naar uw huis. Dit was echter tegen de zin van uw stiefvader, die (Ma.) onmiddellijk wandelen stuurde en u opnieuw mishandelde (CGVS I, p.12). Over uw relatie met (Ma.) bent u echter onaannemelijk vaag. U kon namelijk niet aangeven wanneer u een relatie met (Ma.) had en hoelang die heeft geduurd. Wanneer u werd gevraagd van wanneer tot wanneer u een relatie met (Ma.) had, antwoordde u dat dat was toen u in de twintig jaar was. Er werd u gevraagd om specifiek te zijn over de duur van uw relatie met hem, maar u antwoordde louter dat ze "een periode" had geduurd. U weet het niet precies, het was aan-uit-aan-uit, het was een korte periode (CGVS III, p.9). Wanneer u dan werd gevraagd hoe oud u was toen u een relatie had met (Ma.), antwoordde u vaagweg: "Misschien rond 25 of zo, 24, 26, zoiets. Tussen 24, 25." Aangezien u op het moment van het gehoor op het CGVS 27 jaar oud was, is het echter weinig aannemelijk dat u zich niet zou herinneren of uw relatie met (Ma.) één, twee dan wel drie jaar geleden was. Ook kon u niet aangeven wanneer u aan (Ma.) hebt verteld dat u thuis werd misbruikt. U

verklaarde louter dat jullie elkaar "al even" kenden, specifiekere dan dat kunt u niet worden (CGVS III, p.10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat slechts weinig personen op de hoogte waren van de specifieke details van uw huiselijke problemen (CGVS III, p.11). Dat u dus niet meer weet hoelang of hoe goed u (Ma.) al kende vooraleer u hem in vertrouwen nam over de details van uw problematische thuissituatie komt weinig overtuigend over. Ook wanneer u werd gevraagd hoelang u nog een relatie met (Ma.) hebt gehad nadat hij uw huis had bezocht, kon u hier niet concreet op antwoorden. U zei: "Misschien nog zes maanden, een jaar, bijna twee jaar. Ik weet het niet precies". Wanneer u er vervolgens op werd gewezen dat het opmerkelijk is dat u slechts zo vaag op deze vraag kon antwoorden, concludeerde u dat u nog een jaar met (Ma.) bent samen geweest na zijn bezoek aan uw huis (CGVS III, p.11). Echter, een loutere aanpassing van eerdere uitermate vage en incoherente verklaringen is niet afdoende ter verschoning ervan. Verder was u ook incoherent over de reactie van (Ma.) op de informatie dat u thuis ernstig werd misbruikt. Bij uw eerste gehoor ten overstaan van het CGVS verklaarde u namelijk dat (Ma.) u zei dat u bij hem kon blijven (CGVS I, p.12), terwijl u tijdens het derde gehoor verklaarde dat (Ma.) zei dat u naar uw familie moest teruggaan, omdat hij bang was dat hij ook problemen zou krijgen (CGVS III, p.12). Aanvankelijk had u ook verklaard dat (Ma.) u aan een jobje als kelner had geholpen nadat u hem had verteld dat u soms in de prostitutie werkte om aan geld te geraken (CGVS I, p.12), terwijl uit uw latere verklaringen blijkt dat (Ma.) helemaal niets met die job als kelner te maken had, dat u die tijdelijke job zelf had gevonden en dat u niet hebt gewerkt in de periode dat u met (Ma.) samen was (CGVS III, p.13). Al deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zaken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat (Ma.) een belangrijk persoon voor u was, u vluchtte onder andere naar hem als u zich thuis niet goed voelde en u nam hem mee naar huis als uw vaste vriend. Dat u over deze persoon in dien mate vage, incoherente en ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegt, wordt niet aanvaard. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor opnieuw ernstig ondermijnd.

Tijdens uw verschillende gehoren bij het CGVS werd u ook gevraagd of u ooit naar de politie was gegaan om hulp te zoeken. Bij uw eerste gehoor ten overstaan van het CGVS verklaarde u dat u inderdaad eens naar de politie was gegaan, u zei dat dat gebeurde toen u als vermist was opgegeven en dat u hierna door uw moeder en stiefvader naar de politie werd gebracht om hen te laten weten dat ze u hadden teruggevonden. U verklaarde dat u de inspecteur toen over uw problemen hebt verteld, maar dat dat uiteindelijk niets heeft uitgehaald (CGVS I, p.18). Wanneer u bij uw tweede gehoor bij het CGVS opnieuw werd gevraagd of u ooit hulp hebt gezocht bij de politie, gaf u echter aan dat u niet één, maar twee keer bij de politie was langs geweest. U verklaarde dat u een keer alleen en op eigen initiatief naar de politie bent gegaan en dat u de hoofdofficier toen over uw problemen hebt verteld (CGVS II, p.11). Daarnaast verklaarde u dat u een keer naar de politie was gebracht, nadat u als vermist was opgegeven en was teruggevonden. In tegenstelling tot uw verklaringen bij uw eerste gehoor, verklaarde u dat u niet door uw moeder en uw stiefvader, maar door uw stiefvader en twee van zijn vrienden naar het politiekantoor werd gebracht (CGVS II, p.12). Wanneer u met deze opvallende incoherentie werd geconfronteerd, gaf u toe dat uw verklaringen niet overeenkwamen en zei u dat het kon zijn dat uw moeder daar ook was, maar dat u het niet weet (CGVS II, p.13). Dit is echter niet afdoende als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen alvast wordt aangetast. Ook had u tijdens uw eerste gehoor verklaard dat uw burens de politie hebben proberen in te lichten over uw problemen (CGVS I, p.12), terwijl u tijdens uw derde gehoor verklaarde dat niemand anders ooit naar de politie is gegaan om er te zeggen dat u werd misbruikt (CGVS III, p.17). Ook hierover bent u dus tegenstrijdig. Uw verklaring dat uw stiefvader met een vriend van hem op het politiekantoor was en dat die vriend naast jullie woonde (CGVS III, p.17), is niet afdoende ter verschoning van deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast had u bij uw eerste gehoor verklaard dat u nooit naar organisaties bent gegaan die zich inzetten voor slachtoffers van seksueel misbruik en huiselijk geweld. U verklaarde dat er niet echt zulke organisaties zijn en u zei dat u er ook nooit naar hebt geïnformeerd (CGVS I, p.18). Tijdens uw tweede gehoor daarentegen verklaarde u dat u zich wel degelijk tot dergelijke organisaties hebt gericht. U verklaarde dat de politie u zelf zulke plaatsen aanraadde en dat uw vriendin (As.) u ook zei dat u naar zo'n organisatie moest gaan voor hulp. Hierna zei u naar een vrouwenorganisatie in Banjul te zijn gegaan die meisjes met familiale problemen helpt. Uiteindelijk hebben zij echter niets voor u kunnen doen (CGVS II, p.12). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u dan weer dat deze organisatie niet in Banjul, maar rond Serekunda was (CGVS III, p.15). Opnieuw blijken uw verklaringen niet eensluidend. U werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen en u verklaarde dat de organisatie waar u naartoe bent gegaan maar een kleine groep van vrouwen betrof en niet de overheid (CGVS II, p.13). Opnieuw is deze verklaring echter niet afdoende als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Er werd u immers nooit gevraagd of u naar organisaties bent gegaan die uitgaan van de overheid. Er werd u in het algemeen naar organisaties die zich inzetten voor kwetsbare vrouwen gevraagd. Opnieuw wordt dus geraakt aan uw geloofwaardigheid.

U beweert dat u jarenlang het slachtoffer bent geweest van huiselijk geweld. Uit het bovenstaande blijkt echter dat u meerdere flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen bij wie u verbleef wanneer u dit geweld probeerde te ontvluchten, over uw relatie met (Ma.), wat een niet onbelangrijk element in uw relaas betreft en over de pogingen die u en anderen hebben ondernomen om zich te beschermen tegen dit huiselijk geweld. Hierdoor heeft het CGVS gegronde redenen om te twijfelen aan uw verklaringen dat u jarenlang bent weggelopen van huis, waardoor ook uw verklaringen over de problemen waarvoor u wegliep, namelijk u die het slachtoffer was van huiselijk geweld, aan het wankelen gaan.

U verklaarde dat uw stiefvader (M.) het beu was dat u altijd wegliep en dat hij u daarom aan (A.) wilde uithuwelijken (CGVS I, p.22), maar ook over uw concrete vluchtaanleiding, namelijk dit gedwongen huwelijk met (A.) en de gedwongen besnijdenis, bleek u incoherent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u, nadat u te weten kwam dat u met (A.) zou moeten trouwen, naar (As.) bent weggelopen en dat u zich daar twee maanden hebt verstopt (CGVS I, p.24). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u echter dat u eerst een maand bij (As.) had verbleven, dat u dan terug naar huis werd gebracht en dat u hierna werd verteld dat u met (A.) zou moeten trouwen en dat u daarna niet meer bent weggelopen (CGVS II, p.7). Dit is opmerkelijk. Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u pas nadat u twee maanden van huis was geweest gedurende twee weken in de keuken werd opgesloten. Na die twee weken moest u dan met (A.) slapen en toen merkte hij dat u niet was besneden. U benadrukte dat de dag dat u werd vrijgelaten na de twee weken opsluiting niet de dag van de besnijdenis was, maar de dag dat (A.) met u zou slapen (CGVS I, p.24,25,26,27). Dit terwijl u bij uw tweede gehoor verklaarde dat u te weten kwam dat u met (A.) moest trouwen, dat u diezelfde dag nog met hem moest slapen en hij dus te weten kwam dat u niet was besneden en dat u daarna gedurende twee weken werd opgesloten (CGVS II, p.7). Uw verklaringen komen dus geenszins overeen. Wanneer u op de verschillen tussen uw opeenvolgende verklaringen werd gewezen, verklaarde u louter dat u bij (As.) was voor ze u kwamen halen en dat uw verklaringen hetzelfde zijn op een paar data na (CGVS II, p.9,10). Er moet echter worden benadrukt dat het gedwongen huwelijk met (A.) en de daaropvolgende geplande besnijdenis behoren tot de kern van uw asielrelaas en de concrete aanleiding voor uw vlucht uit uw land betekenen. Dat u in dergelijke mate tegenstrijdige verklaringen aflegt – het betreft hier immers in geen geval slechts incoherenties over data – kan niet worden aanvaard. Er wordt dus opnieuw ernstig geraakt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat (A.) degene was die u bij (As.) is komen halen, nadat u twee maanden lang bij haar had verbleven. U verklaarde dat twee vrienden van (A.) naar de voordeur kwamen en dat (A.) en uw stiefvader (M.) in een taxi bleven wachten (CGVS I, p.25). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor echter werd gevraagd of (A.) ooit bij (As.) was geweest, zei u dat dat nooit was gebeurd en zei u dat uw stiefvader en een van zijn vrienden u bij (As.) waren komen halen (nadat u dus een maand bij (As.) had verbleven, wat zoals hierboven reeds werd uiteengezet tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen) en dat de taxichauffeur in de auto bleef wachten (CGVS II, p.8,9). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, hield u vol dat (A.) nooit naar het huis van (As.) is gekomen (CGVS II, p.10). Echter, het louter volhouden in uw gewijzigde verklaringen kan bezwaarlijk als verschoningsgrond voor vastgestelde tegenstrijdigheden worden beschouwd, waardoor deze staande blijven en de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt ondermijnd.

Nog een opmerkelijke vaststelling werd gedaan met betrekking tot uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar werd u immers naar uw burgerlijke staat gevraagd, waarna u antwoorde dat u drie à vier maanden geleden gedwongen traditioneel gehuwd was met (A.) en dat men van plan was dit huwelijk officieel te maken na uw besnijdenis. Aangezien dit gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond op 2 juli 2013, zou dat dus betekenen dat u in maart of april 2013 traditioneel met (A.) zou zijn gehuwd (DVZ Verklaring, rubriek 15). Wanneer u hier bij het CGVS naar werd gevraagd, ontkende u dat u ooit met (A.) was getrouwd en zei u dat u eerst besneden moest worden voor u zou kunnen trouwen (CGVS II, p.6). U werd op uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen, maar verklaarde dat u daar nooit iets dergelijks had gezegd (CGVS II, p.6). Er moet echter worden benadrukt dat uw verklaringen bij de DVZ u na afloop van dat gehoor werden voorgelezen en u ter goedkeuring uw verklaringen hebt ondertekend. Dat u nu verklaart dat u bij de DVZ nooit zou hebben gezegd dat u traditioneel was gehuwd met (A.) kan dan ook niet zomaar worden aanvaard. De vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen opnieuw verschillen doet uw geloofwaardigheid verder wankelen.

Voorts waren ook uw verklaringen over uw reisroute naar België weinig overtuigend. U bleek immers totaal niet op de hoogte van de documenten die voor uw clandestiene reis werden gebruikt. U verklaarde dat een paspoort van iemand anders werd gebruikt, maar u weet niet van welk land dat paspoort was, u weet niet welke naam of welke foto erin stond en aanvankelijk wist u zelfs niet welke kleur dat paspoort had, omdat u het namelijk niet had gezien (CGVS I, p.20). Plots kon u echter toch aangeven dat het gebruikte paspoort roze-roodachtig was (CGVS I, p.21). Dit is opvallend. Ook bleek u

totaal niet te weten hoeveel voor uw reis werd betaald, u verklaart dat Astou en haar man de reis voor u hebben geregeld en dat u voor de rest van niets wist (CGVS I, p.20). Dat u echter in dergelijke beperkte mate op de hoogte blijkt van de gebruikte reismodaliteiten is weinig plausibel. Een clandestiene reis is immers een uiterst precarie onderneming waarop ernstige straffen staan voor zowel uzelf als uw smokkelaar als jullie zouden worden betrapt. Gezien bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze, gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Dat uw smokkelaar, volgens uw verklaringen een onbekende man met een Nigeriaans accent (CGVS I, p.20), u totaal niet zou hebben ingelicht over wat u moest doen, wat u moest zeggen of welke documenten voor u werden gebruikt, is dan ook weinig aannemelijk. Het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas wordt hierdoor verder bevestigd.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. U legde een medisch attest neer (dd.19.08.2013) waaruit blijkt dat u verschillende littekens hebt, verspreid over uw lichaam. U verklaart dat deze het gevolg zijn van slagen en foltering met kabels en een ding gemaakt van paardenhaar door uw stiefvader (CGVS I, p.15; CGVS III, p.17). Er moet echter worden benadrukt dat nergens uit dit attest de oorzaak van deze littekens blijkt, het litteken op uw bil waarover u verklaarde dat u het hebt als gevolg van mishandelingen van (M.) die u op een heet ding liet zitten (CGVS I, p.15), zou volgens de arts zelfs een aangeboren afwijking kunnen zijn zonder traumatische oorzaak (Document 4). Hierdoor kan dit medisch attest niet simpelweg als bewijs voor uw problemen worden beschouwd. Het attest van de centrumarts van Fedasil (Document 5) toont aan dat u op 8 oktober 2014 een afspraak had ter vaststelling van eventuele genitale mutilatie en het attest van Dr. (C.) (dd.8.10.2014) toont aan dat u geen vrouwelijke genitale verminking hebt ondergaan (Document 12). Dit vormt echter geenszins een bevestiging van de door u verklaarde problemen. Uit het psychologisch attest (dd.24.09.2014) dat u neerlegt (Document 10) blijkt dat u van augustus 2013 tot december 2013 in behandeling bent geweest bij een psycholoog. In het medisch attest wordt vermeld dat u een aantal verkrachtingen achter de rug hebt en dat u als gevolg daarvan symptomen van PTSS had naast een euforie over de gevoelens van veiligheid en vrijheid die u in België ervoer. Het CGVS kan begrip opbrengen voor de psychologische problemen die u ervaart, maar kan enkel vaststellen dat de vervolgingsfeiten waaraan u de verklaarde traumata lieert geloofwaardigheid missen, dit als gevolg van uw veelvuldig tegenstrijdige verklaringen over verschillende aspecten die in nauw verband staan met het huiselijk geweld waarvan u verklaarde het slachtoffer te zijn en waarbinnen u deze verkrachtingen kadert. Dat u als gevolg hiervan symptomen van PTSS zou vertonen is dus geenszins aangetoond, waardoor ook dit psychologisch attest de vaststelling van een ongeloofwaardig asielrelaas niet kan omkeren. De artikels over vrouwenbesnijdenis betreffen louter de algemene situatie en hebben geen betrekking op u persoonlijk, waardoor deze uw verklaringen die als ongeloofwaardig werden beschouwd niet kunnen bewijzen. De certificaten van lessen Nederlands, inburgering, cursus maatschappelijke oriëntatie en de VDAB tonen aan dat u in België verscheidene cursussen hebt gevolgd, maar deze geven geen informatie over de problemen die u in Gambia verklaart te hebben gehad. De kopie van uw geboorteakte bevat overigens louter persoonlijke gegevens die actueel niet worden betwist.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1.1. Verzoekster betoogt in het onderhavige verzoekschrift in een eerste middel:

"Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed.

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds.

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekster zou berokkend worden enorm is.

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering.

En terwijl:

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen*
- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet*
- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)*
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;*
- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;*

Doordat de Commissaris-generaal de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaart omdat op basis van de door verzoeker aangehaalde feiten niet zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico tot lijden van ernstig schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, nu verzoekster er niet in zou geslaagd zijn aannemelijk te maken daadwerkelijk gevaar te lopen voor haar eigen fysieke integriteit bij haar terugkeer naar haar land van herkomst.

Terwijl op geen enkele wijze blijkt dat de verklaring van verzoekster niet met de waarheid zou overeenstemmen.

Dat bovendien niet mag worden vergeten dat verzoekster zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden.

Het vergeten van details is in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk.

Bovendien is het zich herinneren van de specifieke chronologie van haar feitenrelaas uitermate moeilijk voor verzoekster gezien in haar land van herkomst men geenszins zo stipt is met tijdsbepalingen als in België. Wanneer er naar de duur van haar relatie wordt gevraagd of hoe lang bepaalde zaken geleden zijn, is het voor verzoekster bijzonder moeilijk hierop concreet te antwoorden.

Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vooreerst van oordeel is dat geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar fysiek en seksueel misbruik, haar gedwongen huwelijk, haar relatie en haar pogingen tot het zoeken van hulp, wordt aangetast door een gebrek aan coherentie, hetgeen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster zou ondermijnen.

Dat verzoekster de vragen die hem werden gesteld nochtans zeer uitgebreid kon beantwoorden.

Dat verzoekster wel degelijk de namen kent van alle personen bij wie zij heeft verbleven toen ze van huis wegliep.

Dat verzoekster bovendien wel degelijk de nodige informatie heeft gegeven met betrekking tot de pogingen die zij heeft ondernomen om het huiselijk geweld dat haar werd aangedaan te ontvluchten.

Dat het bovendien zeer begrijpelijk is dat verzoekster zich al deze zaken niet meer tot in het detail herinnert gezien de traumatische ervaringen waaraan zij al op zeer jonge leeftijd werd blootgesteld.

Dat de Commissaris Generaal vervolgens aanhaalt dat de verklaringen van verzoekster betreffende het gedwongen huwelijk met de heer (D.A.) geenszins coherent zijn.

Dat er door de Commissaris Generaal vergeten wordt dat verzoekster op dat moment enorm leed onder het huiselijk geweld, de fysieke en seksuele agressie en dat zij bovendien met enorme angsten kampte aangaande haar nakende gedwongen huwelijk en de daaraan gekoppelde besnijdenis.

Dat het volstrekt begrijpelijk is dat verzoekster de juiste chronologie van de feiten door elkaar haalt wanneer zij gebukt ging onder zoveel stress.

Dat bovendien de Commissaris Generaal beweert dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar burgerlijke staat, doch dat hier een miscommunicatie moet zijn gebeurd. De bevragingen naar een mogelijk traditioneel dan wel een officieel huwelijk in Gambia en een huwelijk in België hebben wellicht voor de nodige verwarring gezorgd bij verzoekster.

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn;

De verklaringen van verzoeker kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., The law of refugee status, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991,; 84)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 203-204).

Bovendien legt verzoekster de nodige documenten neer die de redenen van haar asielaanvraag afdoende staven.

Zo werd er een medisch attest bijgevoegd waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster over haar ganse lichaam meerdere littekens heeft. Deze vaststelling en de verklaringen die verzoekster hierover aflegde, nl. dat deze littekens afkomstig zijn van de talrijke slagen en folteringen die zij diende te ondergaan, maken haar asielverhaal afdoende geloofwaardig.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen;”

2.1.2. In een tweede middel betoogt verzoekster als volgt:

“Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Doordat de Commissaris Generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen.

Dat bij een terugkeer naar haar land verzoekster het slachtoffer zal worden van gewelddaden tegen haar persoon;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk haar land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoekster houdt ten onrechte voor dat de artikelen 8 en 14 van het EVRM stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Zij laat voor het overige na te duiden op welke wijze artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, of artikel 14 EVRM, dat het genot van de in het EVRM vervatte rechten zonder enig onderscheid op welke grond ook verzekerd, zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van de voormelde artikelen niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verzoekster duidt voor het overige niet welke van “*de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens*”, zij *in casu* geschonden acht. Evenmin preciseert zij op welke wijze dit zou zijn geschied. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

2.2.4. Waar verzoekster verweerder verwijt dat geen “*passende belangenafweging*” werd gemaakt, stelt dat uit de bestreden beslissing “*geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoekster enerzijds en van de Staat anderzijds*” en aanvoert dat “*het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoekster zou berokkend worden enorm is*”, dient te worden opgemerkt dat het de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.5. In zoverre verzoekster voorts op algemene wijze beweert dat er in de bestreden beslissing “*geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen*”, dient te worden opgemerkt dat dit een kennelijke miskenning vormt van de inhoud van de bestreden beslissing.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.8. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift meermaals dat zij met psychische problemen kampte en stelt dat deze een verklaring vormen voor het gegeven dat zij details is vergeten, moeilijk een coherent verhaal kon geven en de juiste chronologie van haar verhaal door elkaar haalde. Zij stelt dat zij door de gebeurtenissen getraumatiseerd, gestresseerd en angstig was en dat zij bepaalde feiten bewust heeft verdrongen. Verzoekster toont echter geenszins aan dat zij ten tijde van haar drie gehoren bij het CGVS met dermate ernstige psychische problemen kampte dat zij niet bij machte mocht worden geacht om deze gehoren te ondergaan, in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen en haar relaas op een spontane, duidelijke, precieze en coherente wijze uiteen te zetten. Verzoekster legde weliswaar een psychologisch attest neer waaruit blijkt dat zij van augustus tot december 2013 voor symptomen van PTSS en gevoelens van euforie werd behandeld door een psycholoog (administratief dossier, stuk 22: documenten). Uit dit attest blijkt echter dat zij voor beide problemen werd behandeld, dat deze behandeling op haar een positief effect had en dat deze behandeling werd afgesloten eind december 2013. Verzoekster brengt geen bewijzen bij dat zij sedertdien nog zou kampen met (ernstige) psychische problemen die haar ertoe zouden verhinderen om te verhalen over de gebeurtenissen in haar verleden. De gehoren van het CGVS dateren bovendien van geruime tijd nadat verzoekster met voormelde problemen kampte en hiervoor werd behandeld, met name van eind september 2014 (administratief dossier, stuk 13), eind november 2014 (administratief dossier, stuk 9) en januari 2015 (administratief dossier, stuk 5). Nog daargelaten dat in dit attest nergens wordt gesteld dat verzoekster zou lijden aan geheugenproblemen, niet in staat zou zijn te verhalen over haar verleden of niet bij machte zou mogen worden geacht om een gehoor af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen, kan voormeld attest aldus niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster tijdens haar drie gehoren bij het CGVS niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen en haar relaas doorheen deze gehoren op een gedegen manier uiteen te zetten. Verzoekster en de advocaat die haar bijstond gedurende de drie gehoren bij het CGVS formuleerden daarenboven geen bezwaren tegen het plaatsvinden van deze gehoren. De in de bestreden beslissing gedane vaststellingen hebben, in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, bovendien geenszins betrekking op details doch wel op essentiële elementen in haar asielrelaas die bepalend zouden zijn geweest voor haar verdere leven. Deze gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat zij bij machte mocht worden geacht om hierover op een spontane, duidelijke, precieze en coherente wijze te verhalen.

Desalniettemin blijkt uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij (i) verschillende malen tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen bij wie zij terecht kon en tot wie zij zich wendde om te ontkomen aan haar agressieve stiefvader; (ii) uiterst vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar relatie met Ma. en in dit kader niet kon aangeven wanneer zij met deze persoon een relatie had, hoelang deze relatie duurde, hoelang zij deze persoon reeds kende alvorens zij hem in vertrouwen nam en hoelang zij met hem nog een relatie had nadat hij haar huis bezocht, zij tevens incoherente verklaringen aflegde over de reactie van Ma. op de informatie inzake haar thuissituatie en zij daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of Ma. haar al dan niet aan een job hielp; (iii) meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegde over de betrokkenheid van de politie bij haar situatie en problemen; (iv) herhaald tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of en naar welke organisatie zij stapte om hulp te verkrijgen; (v) verscheidene malen tegenstrijdige verklaringen aflegde over het gedwongen huwelijk en de geplande besnijdenis die de kern uitmaken van haar asielrelaas; (vi) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen die haar

kwamen terughalen bij haar vriendin wanneer zij hieraan trachtte te ontkomen en over de vraag of de persoon met wie zij moest huwen daar bij was; (vii) ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar beweerde illegale reis naar België, hetgeen het bedrieglijke karakter van haar asielaanvraag bevestigt.

Verzoekster voert aan dat men in haar land niet zo stipt is met tijdsbepalingen als in België en dat zij daardoor moeilijk kan antwoorden op vragen over de duur van haar relatie en over hoe lang “bepaalde zaken” geleden zijn. Zij staat dit echter op generlei wijze. Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe dit betoog een verklaring zou kunnen vormen voor de voormelde, frappante vaststellingen. Vooreerst was het, te meer nu deze persoon een belangrijk persoon voor haar zou zijn geweest en zelfs indien men in haar land niet zo stipt zou zijn met tijdsbepalingen, geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster haar relatie met deze persoon toch enigszins zou kunnen duiden in de tijd en deze minstens zou kunnen situeren ten aanzien van haar voorgehouden levensloop en problemen. Hoe voormeld betoog zou kunnen verklaren waarom verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen die haar hielpen, over de reactie van Ma. op haar thuissituatie, over de vraag of Ma. haar al dan niet aan een job als kelner hielp, over de betrokkenheid van de politie bij haar situatie en haar problemen, over de organisatie waartoe zij zich al dan niet zou hebben gericht om hulp te verkrijgen, over de opeenvolging van gebeurtenissen in het kader van haar gedwongen huwelijk en over de personen die haar bij haar vriendin kwamen terughalen, kan verder geheel niet worden ingezien. Evenmin kan worden ingezien hoe dit betoog de vaststellingen inzake verzoeksters reisweg zou kunnen verklaren.

Verzoekster beperkt zich voor het overige tot een loutere ontkenning van de hoger gedane vaststellingen en geeft in dit kader op algemene wijze aan dat zij de gestelde vragen uitgebreid kon beantwoorden, weldegelijk alle namen kende van de personen bij wie zij verbleef toen zij wegliep en weldegelijk de nodige informatie gaf inzake de pogingen die zij ondernam om het geweld dat haar werd aangedaan te ontvluchten. Deze loutere ontkenning is niet dienstig ter ontkrachting of weerlegging van de voormelde, concrete vaststellingen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollige motief inzake haar verklaringen omtrent haar burgerlijke staat bij de DVZ kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

De neergelegde documenten vermogen evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen (administratief dossier, stuk 22: documenten).

Ten aanzien van verzoeksters geboorteakte wordt in de bestreden beslissing met recht opgemerkt dat deze louter persoonsgegevens bevat zodat deze geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Dient bijkomend te worden vastgesteld dat de inhoud van deze geboorteakte op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen en asielrelaas. Verzoekster beweerde dat haar vader, H.M., reeds zou zijn overleden toen zij nog heel jong en klein was. Haar moeder zou nadien, blijkens het niet-betwiste feitenrelaas toen verzoekster ongeveer dertien jaar was (hetzij omstreeks 2000), een relatie zijn gestart met verzoeksters stiefvader, de voornaamste actor van haar vervolging (administratief dossier, stuk 13, p.7-8). Blijkens verzoeksters geboorteakte zijn verzoeksters verklaringen over het overlijden van haar vader echter leugenachtig nu deze in 2010 verzoeksters geboorte ging registreren.

Waar verzoekster de nadruk vestigt op de neergelegde medische attesten, dient te worden vastgesteld dat inzake deze attesten in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd: *“Er moet echter worden benadrukt dat nergens uit dit attest de oorzaak van deze littekens blijkt, het litteken op uw bil waarover u verklaarde dat u het hebt als gevolg van mishandelingen van (M.) die u op een heet ding liet zitten (CGVS I, p.15), zou volgens de arts zelfs een aangeboren afwijking kunnen zijn zonder traumatische oorzaak (Document 4). Hierdoor kan dit medisch attest niet simpelweg als bewijs voor uw problemen worden beschouwd. (...) Uit het psychologisch attest (dd.24.09.2014) dat u neerlegt (Document 10) blijkt dat u van augustus 2013 tot december 2013 in behandeling bent geweest bij een psycholoog. In het medisch attest wordt vermeld dat u een aantal verkrachtingen achter de rug hebt en dat u als gevolg daarvan symptomen van PTSS had naast een euforie over de gevoelens van veiligheid en vrijheid die u in België ervoer. Het CGVS kan begrip opbrengen voor de psychologische problemen die u ervaart, maar kan enkel vaststellen dat de vervolgingsfeiten waaraan u de verklaarde traumata lieert geloofwaardigheid missen, dit als gevolg van uw veelvuldig tegenstrijdige verklaringen over verschillende aspecten die in nauw verband staan met het huiselijk geweld waarvan u verklaarde het slachtoffer te zijn en waarbinnen u deze verkrachtingen kadert. Dat u als gevolg hiervan symptomen van PTSS zou vertonen is dus geenszins aangetoond, waardoor ook dit psychologisch attest de vaststelling van een ongeloofwaardig asielrelaas niet kan omkeren.”*

Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Gelet op verzoeksters veelvuldige tegenstrijdige verklaringen omtrent de diverse kernelementen in haar asielrelaas, kunnen de neergelegde medische attesten derhalve op zich niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verzoekster laat de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar hierin wordt gemotiveerd dat ook de overige door haar neergelegde documenten, met name het attest van de centrumarts van Fedasil en het attest van Dr. C. inzake het feit dat verzoekster niet is besneden, de artikels over vrouwenbesnijdenis en de documenten betreffende verzoeksters opleiding en inburgering in België, de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet kunnen herstellen. De dienaangaande gedane vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS